

etiam aduocatos huius ciuitatis vidi imploratum remedium illius l.
 75 Vterius circa intellectum illius l. est aduertendū, quod in pœnas illius l. non incidit filius, vel alius heres in testamento scriptus, qui propria auctoritate intrat bona iacentia, quia id impune potest facere, ut in l. 2. ad finem, tit. 17. libro. 3. fori, tradunt scribentes in l. ff. Codic. de edict. Divi Adrian. tollend. imo si tempore mortis patris vnus filius est absens, & reuersus inueniat fratrem possidere, poterit ipse propria auctoritate ingredi possessionem ut in l. 8. tit. de las herencias, li. 3. fori, quam late commentatus est, & declarat Roderic. Suar. cuius commentaria communiter nunc habentur & sunt post suas repetitiones.
 76 Ex quibus si ipse infero in practica, quod si filius post mortem patris propria auctoritate ingressus bonorum paternorum possessionem, & in ea est vel remanet sit in ea post mortem patris, & ea vitur sine contradictione, tunc iam videtur eam possessionem post mortem patris apprehēditse, quādoquidem est in ea, & ea vitur, & per cōsequens licet nō fuerit transfusa præd. possessio in eam per defunctum, neq; in filiu fuerit continuata ipso iure sine apprehensione, vt supra late conclusū est cum communi opinione, tamen hoc casu, quando filius remanet in possessione bonorum per mortem patris, & ea vitur, non est necessaria noua apprehensio, etsi filius non remāserit in possessione, poterit eam ingredi propria auctoritate per dictas leges fori, neq; opus erit petere & intentare remedium d. l. sine q. d. l. Soris; Quādoquidē filius est iam in possessione, nisi quando non posset eam ingredi sine contradictione & rixa, quia tunc consultius est, quod filius præd. remedia coram iudice intenter & proponat qui iudex statim sine dilatione, sed breuiter & summarie habita informatione filiationis & bonorū defuncti, mittet filium in possessionem bonorum patris sui pro indiuiso cura aliis fratribus, iuxta dicta iura, & ita fit quotidie, & fieri vidi sæpissime. Omitto tunc declarare, quid faciendum est, quando est legitimus contradictor, de quo in d. l. si in d. l. partita, quia non est nostra materia, sed d. l. si.
 77 Vitimo, si pro complemento huius quæstionis de possessione bonorum defuncti, addēdum est verbum satis singulare & notandum in praxi, quod d. l. cum heredes, in princ. & omnia supradicta, dum dicunt, requiri naturalem apprehensionē possessionis per heredem fieri debere, limitatur, præterquam si defunctus possidebat animo suo, & corpore alieno, puta per colonū, quia si colonus defuncto domino, cuius nomine possidet, continuet in possessione nomine heredis, bene transfertur per hoc in heredem possessio, absque alio actu apprehensionis, per id, quod dicunt Doctores, & præcipue Alex. in l. qui vniuersus, §. quod per colonum, ff. de acqu. possess. sequitur Matth. de Afflict. dec. Neapol. 167. nu. 5. & 6. dicens, ita fuisse votatum & sententiam in Consilio Neapolitano.
 78 Secundo, si principaliter ex supradicta cōtinuatione domini nostri text. & dict. §. sui, & d. l. in suis, infert eleganter gl. in l. nihil, in gl. 1. C. de vsucap. pro hered. quod eū filij sui dicatur in vita patris domini, & post mortem patris continuetur in eos dominium, non poterunt vsucapere titulo pro herede, & hoc secūdo loco probat gl. illa per text. in d. l. nihil, vbi lex dicit: Nihil pro herede posse vsucapi, suis heredibus existētib. magis obicit, qui text. a pertus videtur. Tertio, pro eadem opinione allegat gl. tex. in l. 2. §. ff. pro hered. de qua l. dudū mentionem fecimus, vbi probat text. ille, quod cum possessio rerum donatarum à patre filio naturali sit penes ipsum filium, nō poterit eas res vsucapere, p. herede, si a patre heres instituat, p. parte coheredis:

arque ita per hæc iura supradicta est cōmunis opinio & receptissima secundum Arias Pinel. vbi supra, nu. 38. qui quam plurimos Doctores refert, & late agit de eius rei veritate, & ideo ipse non multum insulam, sed breuiter, quæ magis ad huius rei cognitionem & veritatem attingere videantur, attingam, quia est locus hic materia, cetera doctissimo Pinello relicturus, vltra quem eandem opinionem dicit communem plures referens Anton. Gom. 1. tom. c. 9. nu. 18. versic. 4. infero, qui etiam est videndus.
 Et huius communis opinionis rationem assignauit Paul. de Castr. in dict. l. in suis, n. 5. per text. ibi, quam ibi sequitur Iaf. n. 7. scilicet, quia filius succedendo patri, non dicitur habere de nouo aliquam causam acquirendi dominium, sed cōtinuat, quod prius habebat, extraneus autem heres habet causam acquirendi dominium, quod prius non habebat, & ista causa vocatur titulus, qui adest in persona heredis, licet deficeret in persona defuncti.
 Sed est aduertendū, quod Antonius Gom. 1. tom. c. 9. nu. 20. existimat, quod licet iure Ciuili filius suus non possit vsucapere pro herede, de iure tamen prætorio bene poterit, vt ibi ipse fundat, sed idem auctor immemor sui in dict. l. 1. tom. cap. 9. nu. 19. colum. 2. in fin. & colum. 2. illius num. in fin. & colum. sequenti, tenet contrarium.
 Et retentā supra dicta communi opinione, quod filius suus nō possit vsucapere pro herede, eam limitat subtiliter quidē, & suo solo ingenio Bald. in Rubrica extra, de præscript. n. 15. scilicet, quando filius noller succedere ex primo capite vnde liberi, sed ex secundo, vel tertio tanquam agnatus, vel cognatus. Nam filij sui in iure triplex caput habent ad succedendum, & excludi vno capite tempore, vel repudiatione, alio sequenti admittantur, text. est de hoc in l. §. sed videndum, ff. de success. edict. de cuius text. intellectu latissime agit Antonius Gomez dict. 1. tom. c. 9. nu. 29. & Doctor Antonius de Meneses in l. 3. num. 38. & sequentibus, C. de iur. & fact. ignor. quia isto casu inquit Bald. filius succedens vno ex his duobus posterioribus capitibus, bene poterit vsucapere pro herede. Quam Baldi opinionē & limitationem sequuntur plures relati per Arias Pinell. vbi supra, n. 4. & vltra eum sequitur Alex. in l. 1. num. 17. C. qui admitt. vbi illam sequitur Iaf. num. 15. & Ioan. f. gneus n. 33. Decius in l. testura, n. 90. dicens verissimum dictum Bald. & ibi Vbertin. Zucard. n. 114. Sapia. 68. & dicit communem ibi Iacob. de Nigris nu. 81. sequitur etiam Iaf. in Rubrica ff. de acqu. heredit. n. 8. & Antonius Gomez hos non referens, sed alios 1. tom. c. 3. n. 20. transit simpliciter cum Bald. & Alexand. Roderic. Suarez in dict. l. 8. fori, tit. de las herencias, num. 55. folio 455. Hæc sunt, quæ communiter à Doctores recepta traduntur.
 Nunc vero in puncto iuris, si quis voluerit tenere contra communem opinionem gl. supradictæ, sciat efficacissima & vrgentia fundamenta pro contraria parte esse, scilicet, quod filius suus non minus quam extraneus, imo magis vsucapiat rem hereditaria titulo pro herede & sic rem alienam, quam testator habebat in bonis suis tempore mortis. Primo per iura 5. allegata pro communi, quæ nūc cōtra eā retorqueo, scilicet, nostrum text. & dict. §. sui, & l. in suis. Nam dum probant, filios quasi dominos esse, & in eos mortuo patre continuari dominium, id plane est, eos magis heredes facere, nō autem eis aliquid adimere, quod extraneis & cōcedatur, nam suitas prodelle potest, non vero nocere, iuxta communem resolutionem Doctorum per text. ibi in l. si filius qui patri, ff. de vulgari, & p. pill. vnde succedit regula vulgaris, vt, quod fauore, & c. Secun-

Secundo, hæc sententia probatur contra communem ex vi verborum, quia ibi sui magis heredes dicuntur, quam extranei: Ergo magis eis conuenit titulus pro herede, quam extraneis.
 Tertio, probatur hæc consideratione. Nam si consideremus vsucapionis effectum, nihil facti quasi dominium, quod filij habent in vita patris, & continuatione eo mortuo, neq; impedit, quia id procedit in bonis testatoris, ac effectus huius vsucapionis est, vt res, quæ non erant testatoris, sed alienæ, præscribantur: Ergo nihil comune habet, imo ad hoc, vt aliquid iuris in eis habeant filij, & sic magis verificetur, iura de dominij continuatione loqueria, est necessarium, vt filij possint vsucapere hoc titulo, per quod cessat ratio supra adducta pro communi opin. & ita inuenio contra communem opinionem tenuisse Viglium, licet non per prædicta, in præsent. nu. 4. & tenent alij relati per Pinellum vbi supra, n. 39. qui etiam eam sequitur, & communem opinionem errore appellat, & ibi bene fundat: vltra quem contra communem tenet etiam Ant. Rub. in l. pater filium, n. 100. ff. de inoff. testam. & tanquam nouum id probat Æmilius Ferretus in l. §. ff. de vsucapio. & certe meo iudicio hic est alius casus, in quo communis opinio videtur errore decepta & non tenenda.
 82 Sed contraria, quæ est verissima, vt pote bene iure probata communis verū male. Nam text. quem communis pro se magni facit in d. l. §. si tantum abest, vt non solum non probet communem sententiam, ad quam allegatur, vt subtiliter & vere ei respondet Viglius in præsent. n. 4. sed etiam, vt aduersus communem probet fortissime, secundum Arias Pinel. vbi supra, n. 40 & intellectus Viglij est, quod text. ille tantum agit in rebus à patre donatis, quas cum ex causa donationis filius naturaliter semel possidere cœperit, vt probatur in d. §. fin. pro herede eandem deinde possidere nequit, ob regulam iuris, quæ dicit: Neminem sibi causam possessionis mutare posse, l. §. illud, ff. de acqu. poss. quo fit, vt secundum hunc intellectum (quod aduertit Pinel. vbi supra,) text. ille sit expressus pro veriori opinione contra communem. Nam si ibi est casus specialis, in quo propter possessionē, quam filius habet, denegatur ei beneficiū vsucapiedū pro herede, per locum ab speciali constat, filio non possidente in vita patris, regulam esse in contrarium, scilicet, quod possit vsucapere, sicut regulariter vere nō possidet, vt supradictum est, nisi sequuta apprehensio: Nam alias si regulariter suus vsucapere non posset, inepta esset dubitatio Iurisconsulti ibi, vanoq; labore ostendere conaretur, in ea specie cessare vsucapionem pro herede: quæ profecto subtilis & vera consideratio est, & tanti ingenij viro digna, si præ oculis habemus seper intellectū Iaf. quem supra assignaui ad illum text. dum loquitur in possessione, quam filius habet viuo patre, vt scilicet intelligatur, rei tantum donatæ, non vero rerum hereditiarum: text. vero in d. l. nihil, quæ communis expressum pro se putat, minus obest: Nam text. ille iuxta communem intellectum supra assignatum præposse legitur. Vnde t̄ verior intellectus est Viglij in præsent. n. 4. & Pinell. vbi supra, n. 41. qui latius declarat, scilicet, quod text. plane legatur, prout jacer, ita vt si existat sui heredes, alius extraneus non possit illo titulo pro herede, errore ductus aliquam rem hereditatis suorum vsucapere, cum dominium ipsius penes suos sit radicarum, & acquiratur eis ignorantibus, sine noua agnitione: & certe subtilis & verus hic intellectus videtur, pro quo bonum text. ipsi considerant, scilicet in l. 2. C. vnd. lib. vbi probatur, ex testamento vel ab intestato existente filio, vel nepote suo herede, neminem posse ab intestato heredem esse: Ergo

ita in proposito hoc voluit d. l. nihil, vt existētib. suis heredibus nemo alius possit vsucapere pro herede.
 Potest vltra omnes alius nouus intellectus ad illum 84 tex. assignari non minus elegans, vt tex. ille hoc tantum velit & dubitet, habito pro constanti, quod filius suus possit vsucapere pro herede, iuxta supradictam veriorē sententiam: An existētia sui heredis sola sine immisione, sufficiat ad hoc, quod filius suus vsucapere possit? Et respondet text. quod non, his verbis: Nihil pro herede vsucapi potest, suis heredibus existētib. ad est, existētia sui heredis non sufficit ad vsucapiendum. §. Sicut t̄ 85 etiam videmus, quod sola existētia sui heredis non est sufficiens sine immisione ad inducendam aduisionem actionum, quæ inducitur in extraneis aduisionem hereditatis, l. debitori, C. de pactis, l. cum secundum, C. de fideicommissis, cum similib. & hanc opinionem de confatione voluit gl. in l. Frater à Fratre, in verbo, post mortem, ff. de conditio. indebit. testantur communem ibi Socin. col. 1. l. a. §. q. Corrasio.
 Quantum vero attinet ad opinionem Baldi existēntiam communem sententiam limitari, quoties filius succederet ex 2. vel 3. capite, quia tunc non succedit vt suus, illa est in dubitabilis & non necessaria, quia etiam si sit suus, secundum veriorē sententiam, poterit vsucapere. §. Sed in eo t̄ fallit Bald. dum tenet, 86 filium succedentem tanquam agnatum vel cognatum, non habere jura suitatis, atq; proinde si vera esset communis, nullas eo casu sibi reliquias suitatis, superesse, ob quas impediretur vsucapio. Nam contra id est text. expressus in l. de bonis, in primo, ff. de Carbon. edict. vbi probat text. quod etiam si filius succedat ex inferioribus capitibus, & perat bonorum possessionem, qua legitimi vocantur, est suus: Si ergo suitas esset causa prohibēdæ vsucapionis, ita prohiberetur vsucapere hoc casu, cum habeat suitatem, sicut quando succedit ex primo capite tanquam filius, & ita error est in hoc, & assumptum ratioque Bald. sunt falsa, licet rei veritate attēta dictum suum procedat. Solum restat quod text. in d. l. de bonis, videtur potius probare torum contrarium eius, quod diximus: nam dicit: Quoniam sui non sunt. Sed respondeo, quod est corruptus text. ille, & cōmuniter in alijs codicibus deest, non, & ita est in pandectis Florentina, sine, non, hocque magis conuenit sensui text. illius, & constat præterea ex omnib. Doctores eum text. allegantibus, & etiam ex his, qui sustinent dictū Baldi: Nam allegant text. illum in hunc sensum, & ita per illum text. contra Bald. tenent Iaf. in d. l. in suis, n. 8. dicens, quod totus mundus non respondebit illi text. pro Bald. reprobat etiam Curt. Lun. in l. 1. nu. 71. C. qui admitt. & Arias Pinell. vbi supra, nu. 4. & alij relati per Ant. Gom. vbi supra, nu. 18. qui in hoc articulo non firmat pedes.
 Vterius, t̄ & tertio principaliter ex hoc text. & si 87 milibus supra allegatis inferitur singulariter, quod si lege vel statuto caueatur, quod de qualibet hereditate, quæ alicui obtinerit, soluatur gabella, debet intelligi in herede extraneo, non vero in herede suo, quia propter hereditatē patris sibi delatam ex testamento, vel ab intestato, non tenetur soluere aliquam gabellam: quia non dicitur nouam hereditatem acquirere, sed potius dominium bonorum in eo continuari. Ita tenent Angel. Imol. Iaf. & hos referens Ant. Gom. 1. tom. c. 9. n. 18. in princ. & idem in l. 4. Taur. nu. 55. ad si. vltra quem tenet idem Ang. in præsent. n. 7. in finali verb. quod eadem ratio procedet in quacunque collecta vel tributo per statum impoitis hereditati obtenturæ alicui.
 Vterius, t̄ & quarto hinc infert eleganter Barr. rationem quate testamentum, in quo filius in potesta-

